

art. 63, art. 73 i art. 80 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 347, s. 1) — Ustawodawstwo krajowe przewidujące, że każda dostawa lub świadczenie, przy których wynagrodzenie jest w całości lub w części określane w towarach lub usługach są uznawane za stanowiące dwie dostawy lub dwa świadczenia wzajemne — Ustawodawstwo określające datę powstania zdarzenia powodującego powstanie obowiązku podatkowego dla wzajemnych transakcji zamiany na dzień wystąpienia zdarzenia powodującego powstanie obowiązku podatkowego dostawy wcześniejszej, nawet gdy świadczenie wzajemne nie zostało jeszcze dokonane — Osoby fizyczne ustanawiające prawo zabudowy na rzecz spółki celem wzniesienia budynku mieszkalnego w zamian za obowiązek spółki do wzniesienia budynku ze swych własnych środków i do przeniesienia na ustanawiających własność 25 % całkowitej powierzchni zabudowanej w terminie 12 miesięcy od wydania pozwolenia na budowę — Określenie podstawy opodatkowania — Stosowność pojęcia powstania zdarzenia powodującego powstanie obowiązku podatkowego do transakcji zwolnionych, również wówczas, gdy zostały one dokonane przez osobę niebędącą ani podatnikiem, ani zobowiązaną.

Sentencja

- 1) Artykuły 63 i 65 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że w okolicznościach takich jak w sprawie głównej, w sytuacji ustanowienia na rzecz spółki prawa zabudowy w celu wzniesienia budynku, w którym obejmie własność w 75 % w całkowitej powierzchni budowlanej w zamian za wzniesienie pozostałych 25 %, które spółka ta zobowiązuje się wydać w stanie ukończonym osobom, które ustanowiły to prawo zabudowy, nie sprzeciwiają się one temu, aby podatek od wartości dodanej od usług budowlanych stał się wymagalny z chwilą ustanowienia prawa zabudowy, to jest przed wykonaniem owych usług, jeżeli w chwili ustanowienia prawa zabudowy znane są wszystkie istotne elementy przyszłego świadczenia, a w szczególności jeżeli usługi, jakie mają zostać wykonane, zostały precyzyjnie określone, zaś wartość owego prawa można wyrazić w pieniądzu, co ustalić winien sąd odsyłający. W tym kontekście jest bez znaczenia, że ustanowienie owego prawa zabudowy jest transakcją zwolnioną dokonywaną przez osoby niebędące podatnikami, ani zobowiązanymi w rozumieniu wskazanej dyrektywy.
- 2) W okolicznościach takich jak w sprawie głównej, w których transakcja nie miała miejsca między osobami powiązаныmi w rozumieniu art. 80 ust. 1 dyrektywy 2006/112, co jednakże winien ustalić sąd odsyłający, art. 73 i 80 owej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie przepisowi krajowemu takiemu jak przepis mający zastosowanie w sprawie głównej, w myśl którego wówczas, gdy wynagrodzenie za dostawę towarów lub świadczenie usług jest w całości określane w towarach lub usługach, podstawą opodatkowania dostawy lub usługi jest w każdym razie wartość rynkowa dostarczonych towarów lub wykonanych usług.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Węgry) w dniu 21 stycznia 2013 r. — Dél-Zempléni Nektár Leader Nonprofit Kft. przeciwko Vidékfejlesztési Miniszter

(Sprawa C-24/13)

(2013/C 156/27)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Dél-Zempléni Nektár Leader Nonprofit Kft.

Strona pozwana: Vidékfejlesztési Miniszter

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy rozporządzenie Rady (WE) nr 1698/2005 ⁽¹⁾ oraz rozporządzenie Komisji (WE) nr 1974/2006 ⁽²⁾ należy interpretować w taki sposób, że stworzone w związku ze wsparciem dla rolnictwa lokalne grupy działania mogą przybierać w danym państwie członkowskim jedynie przewidzianą w prawie tego państwa formę prawną?
- 2) Czy na podstawie ww. rozporządzeń można wprowadzić rozróżnienie tego rodzaju, że prawodawca krajowy uznaje [za istniejące] jedynie te lokalne grupy działania, które mają określoną formę prawną, ustanawiając warunki różniące się od tych przewidzianych w art. 62 [ust. 1] rozporządzenia nr 1698/2005 lub też bardziej od nich rygorystyczne?
- 3) Czy zgodnie z ww. rozporządzeniami wystarczy, że w danym państwie członkowskim lokalne grupy działania spełniają jedynie warunki przewidziane w art. 62 [ust. 1] rozporządzenia nr 1698/2005? Czy to państwo członkowskie może ograniczyć zakres tego przepisu w ten sposób, że w odniesieniu do podmiotów spełniających przewidziane w art. 62 [ust. 1] rozporządzenia nr 1698/2005 warunki ustanawia ono różniące się od nich wymogi formalne lub prawne?
- 4) Czy ww. rozporządzenia należy interpretować w taki sposób, że dane państwo członkowskie w ramach przysługującego mu zakresu swobodnego uznania może podjąć decyzję o likwidacji lokalnych grup działania, które spełniają warunki przewidziane w art. 62 ust. 1 rozporządzenia nr 1698/2005 i przez cały okres prowadzenia przez nie działalności przestrzegają wszystkich odpowiednich przepisów krajowych i wspólnotowych, a zezwolić jedynie na prowadzenie działalności przez te lokalne grupy działania, które mają nową formę prawną?
- 5) Czy ww. rozporządzenia należy interpretować w taki sposób, że dane państwo członkowskie może — w odniesieniu do realizowanych już lub zaplanowanych programów pomocowych — w odpowiednim przypadku zmienić ramy prawne prowadzonej przez lokalne grupy działania?

⁽¹⁾ Dz.U. C 165 z 9.6.2012.

- 6) Jak należy interpretować ww. rozporządzenia w przypadku likwidacji lokalnych grup działania prowadzących dotychczas swą działalność w sposób skuteczny i zgodny z prawem? Co dzieje się w takim przypadku z zobowiązaniami zaciągniętymi i prawami nabytymi przez te lokalne grupy działania, biorąc w szczególności pod uwagę podmioty, których dotyczy ta likwidacja, jako całość?
- 7) Czy art. 62 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 1698/2005 w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich przez Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) należy interpretować w taki sposób, że dopuszczalny i zgodny z prawem jest przepis, w którym dane państwo członkowskie ustanawia wymóg, aby lokalne grupy działania Leader w formie spółek handlowych o celach niezarobkowych przekształciły się w ciągu roku w stowarzyszenia z tego tylko względu, iż jedynie forma prawna stowarzyszenia jako organizacji społecznej może w odpowiedni sposób zapewnić, że stworzona zostanie sieć między lokalnymi podmiotami, uwzględniając, że zgodnie z obecnie obowiązującym węgierskim prawem podstawowym celem spółki handlowej jest osiąganie zysku, a fakt istnienia interesów gospodarczych wyklucza prawo do korzystania ze środków publicznych i przystępowanie nowych wspólników?

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1698/2005 z dnia 20 września 2005 r. w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich przez Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW), Dz.U. L 277, s. 1

(²) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1974/2006 z dnia 15 grudnia 2006 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1698/2005 w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich przez Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW), Dz.U. L 368, s. 15

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Kúria (Węgry) w dniu 21 stycznia 2013 r. — Árpád Kásler i Hajnalka Káslerne Rábai przeciwko OTP Jelzalogbank Zrt.

(Sprawa C-26/13)

(2013/C 156/28)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Kúria.

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Arpad Kasler i Hajnalka Kaslerne Rabai.

Strona pozwana: OTP Jelzalogbank Zrt.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 4 ust. 2 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. (¹) w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (zwanej dalej „dyrektywą”), należy interpretować w ten sposób, że w przypadku zadłużenia z tytułu umowy pożyczki wyrażonej w walucie obcej, lecz w

rzeczywistości wypłaconej w walucie krajowej, która powinna zostać zwrócona przez konsumenta wyłącznie w walucie krajowej, warunek umowy dotyczący kursu zamiany waluty, który nie był przedmiotem indywidualnych negocjacji, może stanowić część „określenia głównego przedmiotu umowy”?

Jeżeli nie, to czy na podstawie drugiej części art. 4 ust. 2 dyrektywy należy przyjąć, że różnica pomiędzy kursem wymiany zakupu i sprzedaży [waluty] stanowi wynagrodzenie, którego równowartość z wyświadczoną usługą nie może być oceniana z punktu widzenia jego nieuczciwego charakteru? Czy w tym zakresie ma jakiegokolwiek znaczenie kwestia, czy rzeczywiście doszło do transakcji zamiany waluty pomiędzy instytucją finansową a konsumentem?

- 2) Jeżeli art. 4 ust. 2 dyrektywy należałoby interpretować w ten sposób, że sąd krajowy również może oceniać, niezależnie od postanowień jego prawa krajowego, nieuczciwy charakter warunków umownych, o których mowa w rzeczonej artykule, o ile warunki te nie zostały wyrażone prostym i zrozumiałym językiem, to czy przez ową ostatnią przesłankę należy rozumieć to, że warunki umowne powinny same z siebie być jasne i zrozumiałe dla konsumenta z gramatycznego punktu widzenia, czy też ponadto powinny być jasne i zrozumiałe z ekonomicznych powodów zastosowania warunku umownego i jego stosunku do pozostałych warunków umownych?

- 3) Czy art. 6 ust. 1 dyrektywy i pkt 73 wyroku Trybunału Sprawiedliwości wydanego w sprawie C-618/10 Banco Español de Crédito należy interpretować w ten sposób, że sąd krajowy nie może naprawiać z korzyścią dla konsumenta skutków braku skuteczności nieuczciwego warunku zawartego w ogólnych warunkach umowy pożyczki zawartej z konsumentem poprzez zmianę odnośnego warunku umownego i uzupełnienie umowy, nawet wówczas, gdy w takim przypadku, po usunięciu rzeczonego warunku, umowa nie może być wykonywana na podstawie pozostałych warunków umownych? Czy w tym zakresie ma znaczenie okoliczność, że prawo krajowe zawiera przepis dyspozycyjny, który w przypadku pominięcia bezskutecznego warunku umownego reguluje [w jego miejsce] odnośną kwestię prawną?

(¹) Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. L 95, s. 29)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Napoli (Włochy) w dniu 22 lutego 2013 r. — Luigi D’Aniello i in. przeciwko Poste Italiane SpA

(Sprawa C-89/13)

(2013/C 156/29)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale di Napoli